

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Cob/83/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117216066
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Zelenák
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1117216066.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Zelenáka a členiek senátu JUDr. Marty Šašinkovej a JUDr. Ľubice Kriškovej, v právnej veci žalobcu Železničná spoločnosť Slovensko, a.s., Rožňavská 1, Bratislava, IČO: 35 914 939, proti žalovanému 1/ KOOOPERATIVA poisťovňa a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, práv. zast. JUDr. Felix Neupauer, advokát, Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, proti žalovanému 2/ K. Z., X.. XX.X.XXXX, R. XX/XXX, XXX XX R., o zaplatenie 1.507,25 EUR s prísl. a o odvolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 33Cb/94/2017-104 zo dňa 16.12.2019 jednohlasne, taktó

rozhodol:

- I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 33Cb/94/2017-104 zo dňa 16.12.2019 v napadnutom výroku I. v časti týkajúcej sa príslušenstva mení tak, že žalobu zamietá.
- II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 33Cb/94/2017-104 zo dňa 16.12.2019 v napadnutom výroku I. v časti istiny potvrdzuje.
- III. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 33Cb/94/2017-104 zo dňa 16.12.2019 v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania mení tak, že žalobcovi priznáva voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.
- IV. Žalobcovi priznáva voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu vo výške 1.507,25 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy odo dňa 8.7.2016 do zaplatenia, druhý výrokom žalobu doručení súdu dňa 26.6.2017 vo zvyšku zamietol a tretím výrokom sú žalovaní 1/ a 2/ povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 83,80% trov konania.

2. V odôvodnení súd uviedol, že medzi stranami sporu bolo nesporné že dňa 11.4.2016 došlo k dopravnej nehode motorového vozidla žalovaného 2/, ktoré viedol žalovaný 2/ ako vodič, ktorý ako prevádzkovateľ bol povinne zmluvne poistený u žalovaného 1/ a koľajového vozidla 91 56 6 362 016 - 8 vo vlastníctve žalobcu, a to na uzavretom a rekonštruovanom železničnom priecestí v úseku Sládkovičovo - Senec. Uvedenou škodovou udalosťou došlo k poškodeniu dráhového vozidla a k prerušeniu premávky vlakov na 419 min. Žalobca si u žalovaného 1/ uplatnil ako u poisťovateľa škodcu (žalovaného 2/) náhradu škody v sume 7.967,72 EUR, čo predstavovalo náklady na opravu vozidla v sume 6.622,08 EUR a ostatné náklady (vykonanie testu D3, preberacia skúška vodojemu, náklady na žel. dráhovú cestu, zvýšené náklady prevádzky pri mimoriadnej udalosti, majetková ujma- ušlý zisk) v sume 1.345,64 EUR. Žalovaný 1/ poukázal v prospech účtu žalobcu časť náhrady škody, avšak krátil

náklady na opravu vozidla o sumu 1.507,25 EUR, čo predstavovalo podľa žalovaného 1/ odpočet za zhodnotenie dráhového vozidla. Vznikol tak rozdiel medzi skutočnou škodou a uhradeným poisťným plnením v sume 1.507,25 EUR, pričom žalobca sa žalobou domáha pôvodne úhrady uvedeného rozdielu. Spornou skutočnosťou ostalo krátenie poisťného plnenia žalovaným 1/ o sumu 1.507,25 EUR z dôvodu amortizácie.

3. Podľa súdu prvej inštancie nemožno od žalobcu požadovať, aby on ako poškodený doplác na dopravnú nehodu. Opravou železničného vozidla nedošlo k zjavnému prínosu pre poškodeného, keďže výmena dielov nenavýšila úžitkové vlastnosti železničného vozidla. Predmetná oprava nemohla byť podľa názoru súdu prevedená inak ako za použitia nových dielov, pričom pri oprave neboli použité kvalitnejšie či nadštandardné diely a ani nie diely, ktoré by neboli nevyhnutné (túto skutočnosť nenamieta ani žalovaný 1/). Opravou železničného vozidla nedošlo k zjavnému prínosu pre poškodeného. Nebolo možné neprihliadnuť na to, že poškodenému žalobcovi ono diskutabilné tzv. „zhodnotenie“ bolo v podstate protiprávnym konaním poisteného u žalovaného 1/ vnútené. Odstránenie poškodenia a uvedenie do pôvodného stavu bolo prevedené účelne a smerovalo len k odstráneniu následkov škodovej udalosti a od poškodeného nemožno požadovať, aby on doplác na vzniknutú nehodu. Uvedené je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdnych autorít (napr. s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR 2 Obdo 48/2012) a súd vzhľadom na uvedenú skutočnosť žalobe v celom rozsahu vyhovel.

4. Žalovaný v rámci svojej procesnej obrany tvrdil, že nárok žalobcu na úrok z omeškania nie je daný. Dátum, od ktorého si žalobca uplatňoval úrok z omeškania zo sumy 1.507,25 EUR, bol stanovený ako deň nasledujúci po dni, keď mal žalovaný v zmysle ustanovenia § 11 ods. 7 zákona o PZP, poskytnúť žalobcovi poisťné plnenie, t.j. 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poškodenému poisťné plnenie. Za skončenie prešetrovania žalobca považuje dátum uvedený v liste označenom ako: „Oznámenie o poisťnom plnení,“ (č.l. 26) v rámci ktorého žalovaný konštatoval, že šetrenie potrebné pre zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poisťné plnenie bolo skončené dňa 22.6.2016. Žalovaný 1/ tento nárok popiera a tvrdí, že žalobca nemá nárok na úroky z omeškania. Podľa názoru súdu prvej inštancie v predmetnej právnej veci išlo o občianskoprávny vzťah a vyplývalo to aj z ustanovenia § 1 ods. 2 zákona o PZP. Z tohto dôvodu súd rozhodol o úrokoch z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ v nadväznosti na Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. a stanovil začiatok omeškania podľa ustanovenia § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., keďže bolo nesporné, že predmetom sporu je nárok na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP. Žalobca si u žalovaného 2/ uplatnil škodu po oprave železničného vozidla, a to faktúrou 1900002335 splatnou 14.6.2016. Omeškanie s plnením peňažného dlhu žalovaným 2/ teda nastalo 15.6.2016. Z vyššie uvedeného bolo zrejmé, že žalobcovi vznikol voči žalovanému 1/ nárok na úroky z omeškania zo zákona (konkrétne podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP) počnúc dňom 8.7.2016 a z dôvodu, že si žalobca uplatnil v žalobnom návrhu nárok na úroky z omeškania od oboch žalovaných (ktorí by mali byť zaviazaní spoločne a nerozdielne) až od tohto neskoršieho dátumu (8.7.2016), súd teda žalobcovi priznal nárok na úroky z omeškania vo výške 5,00% z dlžnej sumy od 8.7.2016 do zaplatenia. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že pri uplatnení istiny vo výške 1.507,25 EUR spolu s úrokom z omeškania 8,00% ročne z tejto sumy od 8.6.2016 do zaplatenia (vyčísleným vo výške 415,25 EUR), v súhrne vo výške 1.922,50 EUR a len priznanej istiny vo výške 1.507,25 EUR spolu s úrokom z omeškania 5,00 % ročne z tejto sumy od 8.6.2016 do zaplatenia (vyčísleným vo výške 259,53 EUR), v súhrne vo výške 1.766,78 EUR, predstavoval úspech žalobcu 91,90% a úspech žalovaných 8,10%. Po odpočítaní úspechu žalovaných od úspechu žalobcu bolo nutné konštatovať, že čiastočný úspech žalobcu vo veci predstavuje 83,80%.

5. Proti I. a III. výroku rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný 1/ v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. a uviedol, že rozsudok je nezákonný a arbitrárny. Žalovaný 1/ si vo vzťahu k nepriznaniu časti uplatňovanej náhrady škody zo strany žalobcu dovoľuje opätovne poukázať na Oznámenie o poisťnom plnení zo dňa 23.6.2016, na základe ktorých sa žalobca dozvedel, z akých dôvodov a v akom rozsahu žalovaný 1/ krátil žalobcovi uplatňovanú náhradu škody. Zároveň má za to, že súd sa v rozsudku vo vzťahu k odpočtu uplatňovanej náhrady škody viažucej sa k amortizácii hnacieho motorového vozidla žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s rozsudkom NS SR sp. zn. 5 Cdo/200/2011 zo dňa 26.4.2012, ktorý sa týkal náhrady škody v totožnej škodovej udalosti, ku ktorej došlo zrážkou vlaku vedeného hnacím dráhovým vozidlom (HDV) s motorovým vozidlom. Žalovaný má za to, že v konaní bolo nevyhnutné brať do úvahy skutočnosť, že sa jednalo o 26-ročné hnacie dráhové vozidlo, u ktorého bola posledná periodická oprava realizovaná dňa 26.5.2014, t.j. išlo o staršie

a značne opotrebované železničné koľajové vozidlo. Žalovaný 1/ pritom pri výpočte hodnoty amortizácie postupoval plne v súlade s Vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, čo napokon sporné v konaní ani nebolo. Likvidácia škodovej udalosti a postup žalovaného 1/ bol realizovaný plne v súlade s právnymi predpismi a poskytnuté plnenie zo strany žalovaného 1/ žalobcovi predstavovalo maximálne možné plnenie v rámci vzniknutej škodovej udalosti. Záverom poukázal na úroky z omeškania, ktoré súd priznal žalobcovi v rozpore s ustálenou judikatúrou a v tejto súvislosti poukázal na závery uvedené v rozhodnutí NS SR z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017. Ďalej poukázal na skutočnosť, že zjavne nesprávne zaviazal žalovaných na plnenie spoločne a nerozdielne, pritom sa v predmetnej právnej veci na strane žalovaných jedná nepochybné o samostatné spoločenstvo podľa ustanovenia § 76 C.s.p. a spôsob plnenia spoločne a nerozdielne nevyplýva z hmotného práva, dohody účastníkov a ani povahy plnenia.

6. K odvolaniu žalovaného 1/ sa vyjadril žalobca, ktorý rozsudok považuje za vecne správny. Ak žalovaný 1/ argumentuje tým, že nemá povinnosť platiť úroky z omeškania za ním neoprávnene zadržanie a nevyplatenie časti škody preto, že časť škody zlikvidoval v trojmesačnej lehote a v oznámení o poistnom plnení uviedol dôvod nevyplatenia zvyšku náhrady škody. Samotným oznámením dôvodu, prečo žalovaný 1/ nevyplatil zvyšok škody, sa žalovaný 1/ zbavuje povinnosti uhradiť akúkoľvek sankciu (úroky z omeškania). Prijatie takejto interpretácie právnej normy by znamenalo, že kedykoľvek v budúcnosti by sa žalovaný 1/ (alebo ktorákoľvek iná poisťovňa) rozhodol, že nevyplatí časť škody, tak ju nemusí vyplatiť, pretože ak by aj v budúcnosti súd rozhodol, že ju neoprávnene nevyplatil, neutrpiť žalovaný 1/ žiadnu škodu v podobe úrokov z omeškania. K poznámke žalovanej 1/ ohľadom veku ŽKV, žalobca uvádza, že ŽKV sú konštruované na to, aby slúžili desaťročia, za predpokladu ich riadnej údržby. Niektoré ŽKV, ktoré žalobca prevádzkuje majú vyše 40 rokov, sú prevádzkyschopné a spĺňajú prísne technické a bezpečnostné kritéria. Takže 26. ročné ŽKV môže byť ešte len uprostred svojej celkovej životnosti. Z tohto dôvodu považuje žalobca takýto argument za bezpredmetný.

7. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) prejednal vec podľa § 380 ods. 1, bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3, C.s.p. oznámený na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 12.5.2021. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, s dôvodmi odvolania žalovaného 1/, vyjadrením žalobcu, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie je sčasti dôvodné.

8. Podľa § 387 ods. 1, C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2, C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalovaného 1/ dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Odvolací súd preto konštatuje vecnú správnosť napadnutého výroku I. v časti istiny a vo výroku II. rozsudku a stotožňuje sa s dôvodmi v ňom uvedenými a v celom rozsahu na ne poukazuje.

12. K samotnému inštitútu poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla odvolací súd uvádza, že poisťovateľ má povinnosť nahradiť za poisteného škodu, ktorá vznikla poškodenému v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla, ak bol tento nárok uplatnený a preukázaný. Z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa uhrádza škoda, ktorá vznikla poškodením veci, pričom ide nielen o škodu na iných motorových vozidlách. Uhrádza sa skutočná škoda, ktorou je ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného, ktorá vznikla v dôsledku škodnej udalosti a v príčinnej súvislosti so škodnou udalosťou a predstavuje

majetkové hodnoty, ktoré bolo potrebné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Žalobcovi pri oprave svojej veci v príčinnej súvislosti s konaním poisteného vznikli náklady, ktoré uhradil a žalovanému 1/ v celom rozsahu preukázal. Výsledkom opravy je uvedenie veci do stavu pred poškodením, t.j. uvedenie do stavu, v ktorom vec - poškodené železničné koľajové vozidlo (ŽKV), plní rovnakú funkciu z pohľadu svojich charakterových vlastností ako aj výkonu, aké plnila pred jej poškodením. Odstránenie poškodenia a uvedenie do pôvodného stavu bolo prevedené účelne a smerovalo k odstráneniu následkov škodovej udalosti. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné od žalobcu spravodlivo žiadať ak zabezpečil opravu poškodeného vozidla výmenou náhradných dielov ktoré majú rovnaké časové opotrebenie ako poškodené diely. Súd prvej inštancie správne poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Obdo/4/2012, podľa ktorého uplatnenie „amortizácie“ by bolo porušením zásady neminem leadere - nikoho nepoškodzovať, pričom účelom zákona je, aby sa poškodenému jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je v zhode aj so spravodlivým výkladom zákona. K odvolacej námietke žalovaného 1/ o tom, že 26 ročné ŽKV je staršie a značne opotrebované, tak súd sa stotožnil s vyjadrením žalobcu, že niektoré ŽKV majú vyše 40 rokov, sú prevádzkyschopné a spĺňajú prísne technické a bezpečnostné kritéria, pričom 26. ročné ŽKV môže byť ešte len uprostred svojej celkovej životnosti.

13. Vzhľadom k tomu, že žalovaný 1/ v podanom odvolaní vo vzťahu k priznanej istiny neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa dostatočným spôsobom nevysporiadal súd prvej inštancie, v ďalšom sa odvolací súd obmedzil už len na skonštatovanie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. v časti istiny a vo výroku II. podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

14. Odvolací súd vo vzťahu k odvolaniu žalovaného 1/ v časti priznania úrokov z omeškania uvádza, že sa stotožnil s odvolacou námietkou žalovaného 1/ a jeho odkazom na rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo/145/2017, na ktoré poukazuje. Odvolací súd sa stotožnil s jeho názorom, že eventúálny nárok na úroky z omeškania by mohol žalobcovi vzniknúť až vtedy, ak by žalovaný 1/ neplnil poistné plnenie po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v zmysle § 11 ods. 7 ZoPZP. Uvedený rozsudok bol napadnutý ústavnou sťažnosťou podanou 12.2.2019 pod sp.zn. Rvp 279/2019. Odvolací súd v tejto súvislosti zistil, že uznesením Ústavného súdu II. ÚS 184/2019 zo dňa 3.7.2019 Ústavný súd predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť vo veci namietaného porušenia čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré malo byť porušené postupom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 9Co/138/2018 a ústavnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú. Ústavná sťažnosť sa týkala aplikácie ust. § 11 ods. 6 až 8 zák. o PZP. Ústavný súd vo svojom náleze uviedol, že sťažovateľ sa mal ochrany svojich práv domáhať v dovolacom konaní podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p., čo sa však nestalo a zakladá to neprípustnosť ústavnej sťažnosti (sťažovateľ podľa Ústavného súdu nevyčerpal všetky prostriedky poskytnuté mu právnym poriadkom SR).

15. Odvolací súd dáva do pozornosti žalovaného 1/ ako odvolateľa aj ďalšie uznesenie Ústavného súdu I. ÚS 567/2020 zo dňa 8.12.2020, v ktorom Ústavný súd predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl.1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to rozsudkom Krajského súdu v Nitre, č.k. 5Co/123-2019-225 a ústavnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú. Ústavná sťažnosť sa týkala aplikácie ust. § 11 ods. 6 až 8 zák. o PZP v nadväznosti na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (úrokov z omeškania pri náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré sťažovateľovi nepriznal okresný ani krajský súd). Ústavný súd vo svojom uznesení uviedol, že sťažovateľ nevyčerpal všetky právne prostriedky, poskytnuté mu právnym poriadkom SR. Nepodaním dovolania podľa § 420 ods. f) C.s.p., resp. § 421 ods. 1 C.s.p. proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ nevyčerpal právny prostriedok, ktorý mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

16. V tejto súvislosti Ústavný súd uviedol, že Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 7 Cdo 109/2018 z 27. mája 2020 dospel k záveru, že „žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zák. o PZP splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zák. o PZP.“ Najvyšší súd pri svojom rozhodovaní vychádzal nielen z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 145/2017 z 22. novembra 2018, ale aj z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1

Cdo 212/2017 z 26. februára 2019, v ktorého bode 23 konštatoval: „Pre zákon č. 381/2001 Z.z. ako pre špeciálny právny predpis upravujúci určitú oblasť poistenia vo vzťahu k Občianskemu zákonníku platí, že jeho ustanovenia majú prednosť pred ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Túto prirodzenú právnu zákonitosť zaviedol zákonodarca v ustanovení § 1 ods. 2. Pravidlo, aby zákon stanovil inak, nemožno chápať doslovne požiadavkou, aby bol Občiansky zákonník aplikovaný na všetky prípady, kedy zákon č. 381/2001 Z.z. výslovne jeho aplikáciu nespochybňuje. Znamená to, že v prípadoch, keď zákon č. 381/2001 Z. z. určuje rozsah práv a povinností odlišne od Občianskeho zákonníka, je namieste vylúčené použitie zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka, avšak tam, kde zákon neustanovuje žiadnu odlišnosť od Občianskeho zákonníka, nie je dôvod neaplikovať Občiansky zákonník. K rovnakým záverom dospela aj právna teória (porovnaj Petruľák M.; Šulíková M.: Poistné zmluvy, I. vydanie, Praha, C. H. Beck, 2012, s. 265, 375).“

17. Nad rámec uvedeného Ústavný súd dal do pozornosti sťažovateľa, že jeho argumentácia o svojoľnosti a zjavnom neodôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu vo vzťahu k § 11 ods. 6 a 8 zák. o PZP v nadväznosti na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov napadnutého rozsudku krajského súdu, preto pokiaľ by aj sťažovateľ uvedený právny prostriedok, ktorý mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, vyčerpал, ústavný súd by jeho ústavnú sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

18. V nadväznosti na všetky uvedené skutočnosti odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I. týkajúcej sa príslušenstva zmenil podľa § 388 C.s.p. tak, že žalobu v tejto časti ako predčasnú zamietol.

19. Odvolací súd k napadnutému tretiemu výroku rozsudku poukazuje na to, že sa nestotožnil s postupom súdu prvej inštancie pri výpočte pomeru úspechu strán sporu v konaní, a to keď kapitalizoval žalobcom uplatnené príslušenstvo. Odvolací súd dospel k názoru, že pre pomerné rozdelenie náhrady trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu vo vzťahu k uplatnenej istine bez príslušenstva. Kapitalizácia úrokov z omeškania alebo zmluvnej pokuty má vo vzťahu k posúdeniu pomeru úspechu v konaní význam a je možné na ňu prihliadať len v prípade, ak sú úroky z omeškania uplatňované ako samostatný nárok v konaní (žaloba len o zaplatenie príslušenstva). Z vyššie uvedených dôvodov a vzhľadom na zamietnutie žaloby v časti týkajúcej sa príslušenstva, bolo potrebné napadnutý výrok III. zmeniť tak, že žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu voči žalovaným 1/ a 2/.

20. Žalovaný 1/ zároveň namietal, že žalovaní nie sú solidárne zaviazanými subjektmi. Odvolací súd poukazuje na to, že poškodený si môže právo na náhradu škody uplatniť buď u osoby, ktorá zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (prevádzkovateľ a vodič) alebo priamo u poisťovateľa škodcu (§ 15 zákona o ZoPZP) alebo u škodcu a jeho poisťovateľa súčasne. Vzhľadom na to, že zdrojom záväzku škodcu na náhradu škody je zodpovednosť za škodu (§ 427, resp. § 420 OZ) a zdrojom záväzku poisťovateľa plniť z povinného zmluvného poistenia je poistná zmluva, nemôže súd škodcu a jeho poisťovateľa zaviazat' na solidárne (spoločné a nerozdielne) splnenie záväzku (pozri § 511 ods. 1 OZ). Ide o prípad nepravej pasívnej solidarity, keď poisťovňa a škodca zodpovedajú na základe rôznych právnych titulov. Súd prvej inštancie mal v záujme určitosti výroku rozsudku vyjadriť povinnosť obidvoch žalovaných zaplatiť žalobcovi (poškodenému) tú istú sumu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Uvedená námietka však nemá vecný význam pre splnenie povinnosti žalovaných 1/ a 2/ a preto odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku I. a II. V časti týkajúcej sa istiny potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. S poukazom na ust. § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1, C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1, C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).